

HOPPE *UN*PLUGGED

Opinii, perspective și provocări
din interviuri și prelegeri ale
Profesorului Hans-Hermann Hoppe

Cu Link-uri Video

**CAUTION
SUBVERSIVE**

Autori:
Pasaje cu text italic: Hans-Hermann Hoppe,
Restul textului: Thomas Jacob

Editor: Thomas Jacob
Design: Michelle Jacob
Traduceri si editare: Diferite persoane, cărora le mulțumim!
Traducere limba română: Flaviu Roman
Website: Nico Jacob

Număr din Iunie 2021

DRAGI CITITORI

Experiența arată: Majoritatea oamenilor și-au adoptat convingerile politice adânci în jurul vârstei de 25 de ani. De aceea, facem două introduceri

Pentru tinerii cu înclinații practice sau teoretice

Dacă sunteți o persoană mai practică, veți savura comentariile provocatoare și pline de prospețime ale lui Hoppe. Astăzi, indiferent de subiectul discuției, fie justiția socială, rasismul, clima, întrebarea este mereu dacă ar trebui să existe un pic mai mult sau un pic mai puțin guvern, un pic mai multe sau un pic mai puține reglementări și legi, ceea ce cu greu este un subiect antrenant de discuție.

Hoppe, pe de altă parte, vine cu un argument radical. El descrie de ce nicio soluție a statului nu poate funcționa niciodată în practică, și cum oamenii ar putea să se organizeze între ei în pace și cu considerație pentru ceilalți, chiar și în absența coerciției statului.

Dacă sunteți o persoana teoreticiană, Hoppe vă poate deschide ochii spre un univers complet nou. Astăzi, cei care vor mai mult stat sunt frecvent considerați "progresiști", în timp ce scepticii statului sunt etichetați ca "reacționari" sau chiar mai rău. Hoppe vine cu clarificări. El creionează ce înseamnă libertatea ca ideal politic și derivă toate celelalte argumente din acest ideal.

Este exact această consistență, adică o teorie bazată pe principii, care a fost, și încă este, considerată forța socialismului și marxismului. Aceasta a dat un apetit semnificativ multor tineri până azi, deoarece tinerii se uită la principii și consistență. Hoppe oferă, de asemenea, principii și consistență, însă pentru principiul opus, adică pentru mai multă libertate în loc de mai mult control și mai mult stat. El este, în această accepțiune, anti-Marx-ul, în scopul păcii și libertății, dar în același timp, mai simplu, mai consistent, și mai original decât socialiștii. Împreună cu Hoppe, tu poți îngropa argumentat și cu succes orice Socialist și orice Marxist.

Pentru cititorii de peste 30 de ani: primiți un test de personalitate gratuit.

1. "Este scandalos că oricine poate să gândească chiar așa". O astfel de reacție indică o credință adânc înrădăcinată în Stat. Dacă oricum continui să citești, s-ar putea să adaugi o nouă dimensiune universului tău politic. Poate ca atunci când poți vedea brusc pământul ca o sferă în loc de un disc.
2. "Îmi place direcția argumentelor, dar nu sunt realiste, și sunt poate prea extreme. Acest răspuns indică faptul că te vezi ca un iubitor de libertate politică, dar în adâncul sufletului tău, ai încredere în stat. Dacă te gândești la argumente cu o minte deschisă, ți se vor întări înclinațiile libertare.
3. "Bun, în sfârșit cineva ajunge la subiect. Dar cred că desființarea completă a statului este puțin extremă". Ai un instinct libertarian puternic. Te vei bucura să citești broșura și recomandările de literatură. Și cine știe, poate că într-o zi poți chiar să urmezi motivația lui Hoppe pentru o societate fără stat.
4. "Ingenios, în sfârșit un gânditor consistent". Ești deja familiarizat cu gândirea libertariană și apreciezi raționamentul bazat pe principii al lui Hoppe. Sfat: Citește mai multe lucrări ale lui Hoppe, în special cele teoretice. Pentru tine, există posibilitatea ca justificarea logică a libertății a lui Hoppe să echivaleze cu o revelație. În orice caz, vei fi atunci în prima linie a teoriilor despre libertate.

Așteptăm cu interes orice feedback.

Biography

Prof. Dr. Hans Hermann Hoppe, născut în 1949 în Peine, Germania, a studiat filosofie, sociologie, istorie și economie la Universitatea Saarland (din Saarbrücken), la Universitatea Goethe din Frankfurt și la Universitatea Michigan din Ann Arbor. A devenit doctor în 1974 în Frankfurt sub îndrumarea profesorului Jürgen Habermas.

Hoppe a fost Profesor de Economie la Universitatea din Las Vegas din 1986 până în 2008 și este un profesor emerit al Institutului Ludwig von Mises din Auburn, Alabama. El a fondat Societatea Property and Freedom (Proprietate și Libertate) în mai 2006.

Hoppe are doi copii adulți și locuiește cu soția lui, Gülcin Imre Hoppe, în Turcia.

Creion si Stilou

Matheus Nascimento

Cuprins

1. Esența Statului

- 1.1. De ce este Statul o instituție bizară?
- 1.2. S-au format statele prin înțelegeri voluntare?
- 1.3. De ce a spune "noi suntem statul" este greșit?
- 1.4. Ce are în comun sistemul nostru politic cu Mafia?
- 1.5. În ce măsură duc deciziile democratice la rezultate comuniste?
- 1.6. De ce și-a intitulat Hoppe una din cărți "Competiția Escrocilor"?
- 1.7. Este democrația bună pentru schimbarea pașnică a guvernului?

2. Guverne și Istorie

- 2.1. Sunt administratorii democratici sau cei regali mai buni pentru oameni?
- 2.2. A triumfat liberalismul clasic?
- 2.3. Sunt entitățile politice mari, suprastatale, cum ar fi Uniunea Europeană, bune pentru prosperitatea economică?
- 2.4. Este democrația, sau autocrația, mai bună pentru prosperitatea economică?
- 2.5. Ce este special la democrația Elvețiană?

3. Activități ale Statului

- 3.1. Este Robin Hood, "Prințul Hoților", un erou sau un ticălos?
- 3.2. Ce taxe sunt cinstite?
- 3.3. Este securitatea socială o mare realizare?
- 3.4. Care este fundația corectă a planificării pentru pensionare?
- 3.5. Au politicienii o inimă mai generoasă pentru cei cu nevoi?
- 3.6. Cum anume face politica socială societatea mai săracă?
- 3.7. Poate tipărirea de bani să creeze avere?
- 3.8. Poate proprietatea intelectuală să fie furată?
- 3.9. Care este consecința logică a protecției patentelor și a copyright-ului?

Cuprins

4. Probleme Curente

4.1. Dar Corona nu demonstrează că reglementările făcute de guverne sunt necesare?

4.2. De ce s-a dezvoltat prost Uniunea Europeană?

4.3. Este Uniunea Europeană un proiect de pace?

4.4. De ce este Hoppe în favoarea Brexit-ului?

4.5. Pot sa meargă mână în mână liberul schimb și libera circulație (imigrarea)?

4.6. Materialismul distruge cultura?

4.7. Avem nevoie de mai multă "toleranță socială"?

4.8. Ce tip de terapie are nevoie sistemul nostru de sănătate?

4.9. Sunt întrebările legate de schimbările climatice permise sau blasfemii?

5. O Societate de Drept Privat

5.1. Cum putem rezolva conflictele interpersonale fără a apela la Stat?

5.2. Sunt rezolvările în cadrul dreptului privat complet nerealiste?

5.3. Care sunt, într-un cuvânt, diferențele dintre soluțiile private și cele de Stat?

5.4. Cât de bine ne protejează statul astăzi?

5.5. Ar răsplăti societățile bazate pe dreptul privat comportamentul pașnic?

5.6. Ar putea bogații și oamenii răi să confiște puterea?

5.7. Cine protejează mediul când totul este privatizat?

5.8. Cum s-ar fi desfășurat pandemia de coronavirus într-o societate de drept privat?

5.9. De ce fac companiile private mai puține războaie decât Statele?

5.10. Este socialismul mai realist decât o societate a dreptului privat?

6. Viitor

6.1. De ce să nu pledăm pentru un stat minimalist în locul absenței totale a statului?

6.2. De ce avem nevoie de "o nouă conștiință de clasă"?

6.2. Există speranțe pentru "pași în direcția corectă"?

Dezvoltarea intelectuală

Recomandări de citire

Cuprins

7. Dezvoltare intelectuală

7.1. De la stângist la liberal clasic

7.2. De la liberal clasic la anarhist al proprietății private

7.3. Contribuția mea la știință

Recomandări de lectură

Și acum?

ESENȚA STATULUI

1.1. De ce este statul o instituție bizară?

Statul pare să fie luat de bun în zilele noastre. Oricine pune la îndoială Statul este cu greu luat în serios. Și totuși asta este exact ce ne dorim să facem. Vrem să ne gândim chiar la esența Statului.

Hoppe începe cu un experiment de gândire:

”*Dacă ar fi să spuneți unui grup de copii mici: Suntem 5 și din când în când avem conflicte. Pentru a le rezolva, îl mandatăm pe Julius. Julius decide întotdeauna cine are dreptate, chiar și atunci când Julius este el însuși implicat în conflict. Atunci orice grup de grădiniță ar înțelege că aceasta este o soluție extrem de riscantă la problemă.*

Acum, dacă ne gândim la ce este Statul, adică decidentul final în toate cazurile de conflict, inclusiv conflicte în care Statul în sine este implicat, realizăm imediat cât de absurdă este această construcție.

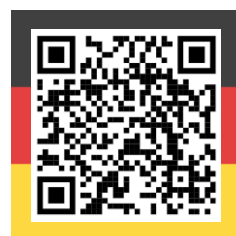
1.2. S-au format statele prin înțelegeri voluntare?

Poate unii dintre voi au auzit deja de așa numita Teorie a Contractului. Ideea de bază a acestei teorii este că fiecare persoană care trăiește într-un Stat a agreat acel Stat printr-un contract, fie în mod explicit (prin semnarea explicită a unui contract), fie implicit (prin ceea ce se numește "acord tacit"). Contractul cu Statul este presupus a oferi Statului o justificare științifică și morală.

Acest lucru este un nonsens, spune Hoppe:

” *Nu, Statul chiar nu este rezultatul unui contract! Nimeni întreg la minte nu ar fi de acord cu un astfel de aranjament. Sunt multe documente în dosarele mele, dar nu veți găsi nicăieri niciunul care să semene cu vreun astfel de contract.*

Statul este rezultatul unei violențe agresive și a subjugării. Acesta s-a creat fără nicio bază contractuală, exact ca o gașcă de cartier care cere taxe de "protecție".

1.3. De ce a spune "noi suntem statul" este greșit?

Toată lumea a auzit spunându-se că "noi, oamenii" suntem statul. La urma urmei, noi alegem liderii și legiuitorii, și uneori votăm în referendumuri. Dar este asta chiar adevărat? Chiar suntem noi, Statul?

Hoppe declară emfatic: NU, este o iluzie. Există un sector privat și un sector public, cu două seturi de legi. Cu alte cuvinte, Statul creează inegalitate legală.

” În toate societățile există o diferență între dreptul privat și dreptul public*. Dacă iau ceva de la tine ca persoană privată, sau te forțez să muncești pentru mine, voi fi amendat sau chiar arestat. Dar dacă fac asta ca un servitor public, se consideră "colectare de taxe" sau "recrutare pentru serviciu militar obligatoriu".

Ca persoană publică, mi se permite să fac chestii care nu mi s-ar permite niciodată ca persoană privată. Ceea ce este denumit "furtul și distribuirea ambulantă a mărfurilor furate" este considerat "implementare de politici sociale" când sunt făcute de stat.

* Dreptul privat vs. dreptul public: Dreptul privat creează reguli de comportament acceptabil între oameni (ex. cum se reglementează conflictele între vecini, cum se impun drepturile de proprietate, etc.), în timp ce dreptul public reglementează relația dintre oameni și Stat (ex. ce taxe trebuie plătite, cum poate acționa poliția, cine este îndreptățit să voteze sau să fie ales, etc.).

1.4. Ce are în comun sistemul nostru politic cu Mafia?

Învățăm în școală că abuzul guvernamental este prevenit prin așa-zisa separare a puterilor în stat. Legislatura (Parlamentul) face legile, Executivul (Guvernul / Președintele) execută / implementează legile, iar Puterea Judiciară (Instanțele) se asigură că toată lumea respectă legile. Aceste separări ar trebui să aibă grijă ca fiecare ramură guvernamentală să verifice celelalte ramuri.

Hoppe susține că asta este doar o iluzie, și că separarea puterilor nu există. El argumentează:

” În prezent, în cazul unui conflict între un cetățean și Stat, este întotdeauna statul cel care decide cine are dreptate. De exemplu, dacă statul decide că îi datorez mai multe taxe, sau că îmi interzice să fumez în restaurantul meu, iar eu nu sunt de acord, ce pot eu să fac? Pot doar să mă adresez instanței, compusă din judecători plătiți din taxele mele. Și ce este cel mai probabil că vor decide acești judecători? Evident, că totul este legal!

Presupunem că ai fi șeful statului. Pentru auto-reglare, unchiul tău este numit judecător, mătușa ta controlor financiar, tatăl tău președintele comisiei de etică. Asta este separația puterilor. În mod natural, se vor ivi ocazii cu dezacorduri în familie. Dar cu toții avem același interes să ne maximizăm veniturile organizației familiale și să ne extindem puterea.

Chiar și în interiorul Mafiei, există oameni cu funcții "executive", "legislative", "judiciare". Pentru exemplificare, uitați-vă din nou la filmul Nașul (The Godfather)

1.5. În ce măsură duc deciziile democratice la rezultate comuniste?

În Manifestul Comunist din 1848, termenul comunism este definit ca "abolirea proprietății private". În țările comuniste, aceasta însemna că consiliile de planificare de stat decideau asupra tuturor aspectelor vieții oamenilor, de la educație la muncă, locuințe, călătorii și consumul mass-media. Hoppe subliniază că același lucru se întâmplă prin luarea deciziilor democratice.

Important: Când Hoppe folosește termenul „proprietate”, el înseamnă dreptul de dispoziție atât asupra bunurilor, cât și asupra propriului său corp. În acest sens, propriul corp este și el un bun.

” *Da, desigur, democrația, directă sau indirectă, este o formă de comunism. Majoritatea decide ce îmi aparține și ce vă aparține și ce putem face sau nu facem sau nu. Asta nu are nimic de-a face cu proprietatea privată și foarte mult cu restrângerea controlului privat, cu alte cuvinte, cu proprietatea comună, care la rândul ei înseamnă comunism.*

Nu există niciun contract cu statul și nu există nicio garanție legală a ceea ce ne aparține și a ceea ce este proprietatea noastră proprie, de neatins.

Există, de exemplu, impozite pe venit și impozite pe proprietate, deci, până la urmă, cât din proprietăți chiar vă aparțin? Oricât decide Statul să vă lase netaxat. Ce poți face cu propriul tău pământ? Orice îți permite statul să faci. Și nici nu ni se spune evident ce preț trebuie să plătim statului pentru serviciile sale.

1.6. De ce și-a intitulat Hoppe una din cărți "Competiția Escrocilor"?

Concurența liberă în domeniul economic înseamnă că pot să vând ceea ce vreau și să pot cumpăra ceea ce vreau. Acest lucru permite consumatorilor să cumpere cele mai bune și/sau mai ieftine produse în funcție de propriile nevoi personale. Acest lucru înseamnă, la rândul său, că doar cei mai buni producători sunt recompensați și au succes.

Concurența există și în politică. Totuși, concurența nu se referă la furnizarea de bunuri și servicii pentru consumator, ci la câștigarea sprijinului popular și a accesului la birouri puternice. Concurența în politică este aproape opusul concurenței economice, spune Hoppe:

”Concurența nu este întotdeauna bună. Doar concurența în producția de bunuri este bună. În schimb, concurența în producția de "rău" este rea, chiar mai rău decât rea. Nu vrem concurență în domeniul "cine poate să ne distrugă cel mai bine". Același lucru este valabil și pentru democrație și competiția politică. Democrația permite majorității oamenilor să-și însușească proprietățile altora prin intermediul puterii legale de stat, adică, în cele din urmă, furtul legalizat.

În alegerile în masă, există tendința ca acei membri ai societății care nu au nicio inhibiție morală în a fura proprietatea altora să caute intrarea în funcții publice și să urce în cele mai înalte poziții.

Cu cât este mai mare și mai anonimă unitatea politică care alege oficialii de stat, cu atât mai mult se poate ceda sentimentelor de invidie și poftă de putere.

1.7. Este democrația bună pentru schimbarea pașnică a guvernului?

”*În ceea ce privește presupusul avantaj al democrației pentru schimbarea pașnică a guvernului, putem spune la fel de bine că este posibilă schimbarea pașnică a unui guvern, de exemplu, selectând funcționarii statului printr-o loterie organizată în mod regulat.*

În timp ce o loterie ne-ar oferi un deținător de putere "accidental" pe post de conducător al nostru, "competiția democratică" oferă o garanție virtuală că doar cei "cei mai buni" deținători de putere, cei mai manipulatori și mai conspiraționiști politicieni ajung în pozițiile decisive de putere ale statului.

GUVERN ȘI ISTORIE

2.1. Sunt administratorii democratici sau cei regali mai buni pentru oameni?

Tot ceea ce facem este influențat de stimulente. Ne întrebăm "cum pot câștiga, ce pot pierde?" Desigur, acest lucru este valabil și pentru politicieni și face interesantă compararea între stimulentele pe care le are un rege și cele pe care le au politicienii democrați:

”Într-un stat monarhic* toată lumea știe cine este conducător și cine este condus și, prin urmare, există o rezistență la orice încercare de extindere a puterii statului. Într-un stat democratic, contrastul dintre conducător și condus devine neclar, iar puterea statului poate fi extinsă mult mai ușor.

Un monarh vrea să-și transmită țara unui moștenitor din familie; el este orientat spre conservarea averii pe termen lung. Politicienii aleși, în schimb, sunt doar administratori temporari, așa că au în vedere doar termenul scurt.

Luați exemplul a două case identice: una este ocupată de proprietar, care o poate și transmite, iar cealaltă de un chiriaș al cărui contract durează doar cinci ani. Cine va îngriji mai bine casa?

În ciuda simpatiei mele clare pentru monarhia clasică, nu sunt monarhist. Atât monarhia clasică, cât și democrația modernă sunt forme ale statului.

*Monarhie: o țară condusă de un rege sau de o regină, care poate face legile pentru regatele lor. Ei sunt de fapt proprietarii țărilor lor.

2.2. A triumfat liberalismul clasic?

” Scopul central al liberalismului clasic a fost de a asigura egalitatea tuturor persoanelor - toți sunt egali în fața legii, spre deosebire de toate privilegiile domnești sau feudale care existau înainte de acea vreme.

În ceea ce privește succesul, trebuie să concluzionăm: obiectivul a fost ratat total.

Suntem mai departe astăzi de atingerea acestor obiective liberale clasice decât am fost acum 150 sau 100 de ani. Progresul tehnic imens care a avut loc de atunci nu ar trebui să ne orbească la acest fapt. În loc să se apropie de scopuri liberale, lumea occidentală s-a îndreptat din ce în ce mai mult spre opusul, și anume scopul comunist de desființare a proprietății private și de înființare a unei "economii publice".

Pentru a exemplifica: acum 150 de ani, revendicările formulate în Manifestul Comunist erau încă considerate scandaloase și pur și simplu absurde. De exemplu, pretenția de a avea vot universal nerestricționat (de la 21 de ani), pretenția ca "reprezentanți aleși ai poporului" să fie plătiți din veniturile fiscale, pretenția de ceva "gratuit", adică finanțat din impozite, "educația poporului" și "îngrijirea justiției", pretenția pentru un venit minim garantat de stat, pretenția pentru o bancă centrală de stat și o monedă de hârtie, pretenția pentru o impozitare puternică progresivă a veniturilor și proprietății sau pretenția pentru o restrângere a dreptului de moștenire.

2.3. Sunt entitățile politice mari, suprastatale, cum ar fi U.E, bune pentru prosperitatea economică?

”

Să încep cu ceea ce este evident. Toate statele mici, cum ar fi Monaco, Liechtenstein, Andorra, (fostul) Hong Kong, Singapore și chiar Elveția (deși e relativ mare față de celelalte), se descurcă din punct de vedere economic mai bine decât regiunile mai mari din jurul lor.

Și apoi, ascensiunea Germaniei pentru a deveni o națiune culturală și științifică lider în cursul secolului al XIX-lea - înainte de unificare în 1871 - este atribuită fragmentării sale politice în 39 de principate concurente - în contrast cu Franța puternic centralizată, unde cultura a prosperat doar în Paris și restul țării a fost caracterizată de întuneric cultural. Micile teritorii germane erau în competiție intensă între ele. Toată lumea dorea să aibă cele mai bune biblioteci, teatre și universități.

Statele mici trebuie să implementeze o politică de impozitare scăzută și de reglementare scăzută, altfel cetățenii lor cei mai productivi vor pleca pur și simplu.

Ar trebui să ne depărtăm de ideea că economia este ceva între diferite națiuni sau state. Activitățile economice se desfășoară între oameni și companii. Statele nu concurează împotriva statelor, ci companiile concurează împotriva companiilor.

2.4. Este democrația, sau autocrația*, mai bună pentru prosperitatea economică?

Unii spun că democrația este cea mai bună pentru prosperitatea economică, alții susțin că țările în curs de dezvoltare au nevoie de o "mână puternică" și de conducere guvernamentală. Ambele sunt greșite, spune Hoppe:

”După cum arată în mod clar exemplul actual al Venezuelei, democrația și alegerile democratice pot duce la abolirea aproape completă a drepturilor de proprietate privată și a libertății contractuale și comerciale, ceea ce poate duce la un colaps economic spectaculos.

La fel de revelatoare în acest sens este compararea performanței economice a Indiei cu cea a Chinei. În timp ce India modernă a fost condusă de guverne democratice timp de aproape șapte decenii, China modernă este condusă de o dictatură a Partidului Comunist. În timp ce situația economică din ambele țări a fost aproximativ la fel de disperată până la începutul anilor 1980, PIB-ul pe cap de locuitor al Chinei a depășit semnificativ PIB-ul Indiei de la începutul "comunismului de reformă" în China, sugerând o mai mare libertate economică în China.

Deci, în concluzie, nu ne putem baza pe democrație, și nici pe dictatură. Pune-ți-vă speranțele în descentralizarea politică radicală; nu numai în India și China, ci peste tot.

*Autocrație: conducerea
incontrolabilă exercitată
de indivizi sau grupuri de
persoane.

2.5. Ce este special la democrația Elvețiană?

” În ceea ce privește cazul particular al Elveției: ei bine, democrația poate funcționa, în cel mai bun caz, "la jumătate", în comunități foarte mici, omogene din punct de vedere cultural, adică fără a se afunda rapid în ruina economică.

Acolo unde toată lumea îi cunoaște pe toți ceilalți și este conștient de poziția lor socială și acolo unde există, prin urmare, un control social pronunțat, este dificil să îți dorești să dobândești proprietatea altora prin „mijloace democratice”. Chiar dacă acest lucru este teoretic posibil, presiunea socială împiedică așa ceva să se întâmple.

Democrația în Elveția este (încă) în mare măsură democrație locală. Problemele locale sunt decise la nivel local, fără intervenția "din exterior" sau "de sus" (din Berna, Bruxelles, Washington sau New York).

Succesul economic relativ al Elveției, în comparație cu marile sale țări vecine, are, așadar, puțin sau nimic de-a face cu democrația sa directă, ci mai degrabă cu faptul că democrația elvețiană este o democrație "mică".

Acesta este secretul Elveției.

ACTIVITĂȚI ALE STATULUI

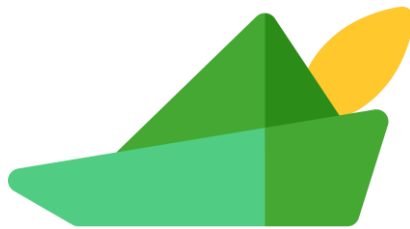
3.1. Este Robin Hood, "Prințul Hoților", un erou sau un ticălos?

Legenda lui Robin Hood are două versiuni diferite. Ori fură de la bogați, ori jefuiește vameșul. Cu ce versiune crezi că este Hoppe de acord?

”Taxele sunt furturi. Hoții – statul și agenții și aliații săi – fac tot posibilul să acopere acest fapt.

Evident, taxele nu sunt plăți voluntare normale pentru bunuri și servicii, deoarece nu aveți voie să opriți aceste plăți dacă sunteți nemulțumit de produs. Nu ești pedepsit dacă nu mai cumperi mașini Volkswagen sau parfum Chanel, dar ești aruncat în închisoare dacă nu mai plătești școlile de stat, universitățile sau îmbogățirea unor politicieni.

Deoarece taxele sunt un furt, adică o nedreptate, nu poate fi greșit din punct de vedere moral să refuzi să plătești hoților sau să-i minți în legătură cu veniturile sau averea ta. Acest lucru nu înseamnă că este înțelept sau prudent să faceți acest lucru și să nu vă plătiți impozitele. La urma urmei, statul este, după cum a spus Nietzsche, cel mai rece dintre toți monștrii reci. Îți poate ruina viața și te poate distruge dacă îi sfidezi ordinea.

3.2. Ce taxe sunt cinstite?

” *Dacă taxele sunt furturi, atunci din punct de vedere al justiției rezultă că nu ar trebui să existe taxe și, prin urmare, nicio politică fiscală.*

*Angajații guvernamentali și toți dependenții de stat, de fapt, nu plătesc deloc taxe. Mai degrabă, tot venitul lor net (după impozite) provine din veniturile fiscale și, prin urmare, ei nu sunt contribuabili, ci consumatori de impozite care își obțin veniturile din resurse furate de la alte persoane - producătorii de taxe.**

Impozitul „cel mai bun” (pentru că este cel mai mic) este un impozit pe cap de locuitor, în care fiecare persoană trebuie să plătească aceeași sumă fixă în impozite. Deoarece chiar și cea mai săracă persoană trebuie să poată plăti această sumă, un astfel de impozit trebuie să fie foarte mic. Totuși, chiar și o taxă de cap de locuitor este și rămâne furt, și nimic despre furt nu este corect.

Un pas important ar fi dacă angajatorii ar înceta să mai colecteze impozite pe salarii în numele statului. Companiile ar trebui să spună: „Nu facem această lucrare pentru tine. Dacă vrei impozitele, du-te să le aduci singur”. Dacă fiecare ar trebui să-și plătească personal impozitele la sfârșitul anului, rezistența ar fi mult mai mare decât este acum.

* Hoppe ilustrează uneori acest punct astfel: dacă angajații de stat sau persoanele aflate în întreținere încetează să plătească impozite, ei vor avea mai mulți bani de cheltuit și statul, în consecință, mai puțini. Dacă contribuabilii din sectorul privat ar înceta să plătească impozite, statul, inclusiv toți cei aflați în întreținerea acestuia, nu ar mai avea deloc bani disponibili.

3.3. Este securitatea socială o mare realizare?

Pensiile de stat sunt adesea denumite "contract inter-generațional". Ideea este că oamenii care lucrează acum plătesc pensiile pensionarilor de astăzi, cu așteptarea ca viitorii lucrători să facă același lucru pentru ei când se vor pensiona.

”

Întregul sistem de asigurări sociale, așa-numitul "contract inter-generațional" este ca o scrisoare în lanț sortită să se prăbușească.

Orice om de afaceri privat care ar vrea să ofere o astfel de "schemă de asigurare" ar fi arestat imediat ca escroc. Faptul că politicienii din întreaga lume încă se prefac că avem de-a face aici cu o mare realizare, chiar și în fața creșterii speranței de viață și a scăderii natalității, nu arată decât cât de iresponsabilă, chiar ucigașă, este întreaga noastră clasă politică.

3.4. Care este fundația corectă a planificării pentru pensionare?

”

Din punct de vedere economic și moral, asigurarea pentru limită de vârstă a unei persoane (pensia de pensionare) ar trebui să fie o chestiune pur privată.

Desigur, un astfel de aranjament nu elimină toate problemele asociate bătrâneții. Cu toate acestea, acest aranjament întărește, în general, responsabilitatea personală prin răsplătirea diligenței și previziunii, pedepsind în același timp neglijența și viziunea pe termen scurt. Prin urmare, tinde să reducă problemele financiare și sociale legate de îmbătrânire la cel mai scăzut nivel uman posibil.

Spre deosebire de aceasta, în lumea occidentală, pensiile au devenit din ce în ce mai mult, și chiar aproape în totalitate, o chestiune de stat. Drept urmare, decența, legăturile de familie și responsabilitatea personală au fost slăbite în mod sistematic.

Acordarea pensiilor pentru limită de vârstă este un prim exemplu al modului în care democrația transformă mulți oameni în copii mici. Ei cred că toate problemele pot fi rezolvate rapid și ușor dacă sunt aleși oamenii potriviți, dacă banii sunt tipăriți și averea este redistribuită de la un grup de populație la altul. Susține o mentalitate copilărească în interiorul lor.

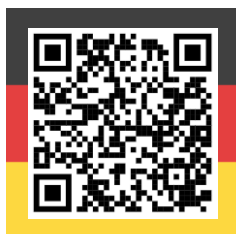
3.5. Au politicienii o inimă mai generoasă pentru cei cu nevoi?

” Dacă tu, ca persoană privată, furi ceva și apoi îl faci cadou unei alte persoane, înseamnă că ești un hoț care vând bunuri furate. Dacă faci asta ca funcționar public, se numește politică socială.

Luați bani și lucruri de la anumiți oameni și dați aceste bunuri furate altor oameni. Oamenii care fac asta – îi cunoști foarte bine, politicienii și birocratii – sunt, desigur, extrem de generoși cu dăruirea lor, pentru că nu sunt banii lor, ci banii care au fost furați de la alții. Cu banii altora e ușor să fii generos, cu banii tăi de obicei ești ceva mai atent.

Desigur, politicienii sunt gangsteri: ei trăiesc din banii pe care i-au extorcat de la alți oameni sub amenințarea violenței – ceea ce se numește "colectare de taxe".

Din păcate, politicienii nu sunt leneși. Ar fi frumos dacă nu ar face altceva decât să-și irosească prada. În schimb, sunt megalomani care fac viața și mai dificilă victimelor lor, cu mii de legi și reglementări.

3.6. Cum anume face politica socială societatea mai săracă?

” *Statul care impune bunăstare generală o face întotdeauna în detrimentul creșterii prosperității.*

Orice impozit înseamnă că averea și veniturile sunt luate cu forța de la proprietarii și producătorii săi și redistribuite către oameni care nu dețineau aceste active și nu produceau acest venit. Orice creștere viitoare a bogăției și orice producție viitoare de venit sunt astfel descurajate. Rezultatul este că averea totală a populației este mai mică decât ar fi fără Statul care impune politica bunăstării.

Ajutorul caritabil, voluntar, este cu totul altceva. O persoană angajată în activități caritabile va continua să fie productivă, deoarece a ales să fie de ajutor.*

Dacă, pe de altă parte, sunt obligat să-i ajut pe cei săraci, acest lucru are un stimulent negativ asupra propriei activități productive. Și din partea destinatarilor, stimulentul de a ieși din situația lor tristă este mai scăzut.

* Caritabil înseamnă (in mod voluntar) ajutor dat din compasiune.

3.7. Poate tipărirea de bani să creeze avere?

” *Statele permit doar băncii lor centrale să creeze și să reglementeze bani, iar calitatea acestor bani este în consecință proastă.*

În loc de aur sau argint, ca pe vremuri, în prezent nu avem decât bani de hârtie (dolari, euro, yeni, etc.) în toată lumea. Este grozav pentru statul monopolist. El poate, practic, imprima bani gratuit, și poate cumpăra bunuri scumpe precum case și mașini. O adevărată baghetă magică! Cine nu și-ar dori să aibă o astfel de baghetă?

Dar fiecare nouă bucată de bani de hârtie reduce puterea de cumpărare a tuturor celorlalte bancnote de hârtie existente. Și fiecare bancnotă nou tipărită duce la o redistribuire a bogăției. Cei care primesc primii bani noi, precum băncile mari cu cele mai strânse legături cu banca centrală, se îmbogățesc. Cota lor din bogăția societății crește. Acum dețin case și mașini pe care nu le dețineau anterior. Și în aceeași măsură reduc averea tuturor celorlalți oameni, care acum dețin în mod corespunzător mai puține case și mașini.

Mai mulți bani de hârtie nu pot face o societate mai bogată. Mai mulți bani sunt doar atât: mai multă hârtie tipărită.

Orice țară poate imprima bani în orice cantitate. Dacă tipărirea de bani ar putea face țările mai bogate, cum putem explica de ce există încă țări sărace și oameni săraci în această lume? La urma urmei, banii pot fi tipăriți în cantități nelimitate.

3.8. Poate proprietatea intelectuală să fie furată?

Proprietatea intelectuală este o subvenție legală pentru un inventator pentru a determina cine poate folosi invenția sa. Inventatorului i se acordă astfel un monopol protejat de stat pentru o anumită perioadă de timp. Câteva exemple binecunoscute sunt protecția prin brevet pentru produsele farmaceutice și drepturile de autor pentru muzică, imagini și texte.

Această politică este greșită și dăunătoare, spune Hoppe.

”

Ideea de drepturi de proprietate intelectuală nu este doar greșită și confuză, ci mai presus de toate este și foarte periculoasă. Ideile bune – rețete, formule, melodii etc. – sunt, desigur, bunuri. Dar nu sunt bunuri rare. Odată gândite și exprimate, sunt bunuri „gratuite”, inepuizabile. Fluier o melodie sau scriu o poezie, iar tu asculți melodia sau citești poezia și o reproduci sau copiezi. Întreaga lume mă poate copia și totuși nimic nu mi se ia.

Iar dacă nu vreau ca cineva să-mi copieze ideile, trebuie doar să le țin pentru mine și să nu le public niciodată.

3.9. Care este consecința logică a protecției patentelor și a copyright-ului?

” *Acum imaginați-vă dacă mi s-ar acorda un drept de proprietate asupra melodiei sau poeziei mele, cu alte cuvinte, vă pot interzice să mă copiați sau să insist să îmi plătiți o redevență.*

În primul rând, aceasta ar avea consecința absurdă că mai întâi ar trebui să plătesc o taxă persoanei (sau moștenitorilor acestora) care a inventat cântatul și scrisul, precum și acelor oameni care au scos sunete pentru prima dată și vorbeau o limbă pentru prima dată, etc.

Și în al doilea rând, dacă te pot împiedica să-mi cânti melodia sau să reciți poezia mea, atunci obțin control parțial asupra proprietății tale, asupra corpului tău fizic, a corzilor tale vocale, a hârtiei, a creionului, etc. La urma urmei, nu folosești nimic altceva decât proprietatea ta când mă copiezi.

Asta demonstrează că drepturile de proprietate intelectuală trebuie considerate un atac extrem de periculos la adresa tuturor drepturilor de proprietate imobiliară.

P.S. Până acum vreo douăzeci de ani, mulți liberali credeau că statul trebuie să protejeze proprietatea intelectuală, pentru că, așa cum sugerează termenul, este o proprietate ca oricare alta, care trebuie protejată.

Cartea lui Stephan Kinsella "Against Intellectual Property" a jucat un rol decisiv în schimbarea opiniilor în aceste cercuri. O altă carte, "Against Intellectual Monopoly", de Michele Boldrin și David K. Levine, susține că legile care protejează proprietatea intelectuală au fost fie neimportante pentru, fie o piedică pentru progresul economic. Ambele cărți sunt disponibile prin codul QR de mai jos.

PROBLEME ACTUALE

4.1. Dar Corona nu demonstrează că reglementările făcute de guverne sunt necesare?

” *Dimpotrivă. S-a încercat să rezolve problema la nivel central, iar apoi municipalitățile individuale au spus că lucrurile stau diferit acolo, mai dramatice sau mai puțin dramatice. Șefii de provincie și șefii locali au avut ocazia perfectă de a-și extinde propria sferă de putere ignorând, înăsprind sau modificând în alt mod măsurile guvernului central. În Germania, în anumite momente, nici măcar nu a fost posibil să treci granițele individuale de județ pentru a merge la propria casă de vacanță.*

Imaginează-ți cum ar fi fost dacă am fi avut un guvern mondial și ar fi emis măsuri uniforme peste tot. Acest lucru ar fi părut complet nebunesc pentru oameni, pentru că Germania nu este Congo și China nu este Japonia.

Factorii de decizie, fie ei centrali sau regionali, sunt în mare măsură scutiți de consecințele deciziilor greșite și de costurile rezultate. Aceștia susțin că este o chestiune de echilibrare între "sănătate" și "economie", și nu pot sau nu vor să vadă că tocmai secțiunile mai sărace ale populației și oamenii sunt cei mai afectați de blocaje, mai ales în ceea ce privește sănătatea lor.

În ciuda restricției aproape complete a libertății personale de mișcare în gospodăriile private, majoritatea factorilor de decizie politică sunt încă considerați mai degrabă salvatori decât piromani.

Consider că gradul de supunere față de politică, care iese la iveală în această evoluție, este extrem de tulburător.

4.2. De ce s-a dezvoltat prost Uniunea Europeană?

” *Ideea inițială a fost o zonă de liber schimb, dar o zonă de liber schimb necesită doar două propoziții: orice doriți să exportați, puteți exporta și orice doriți să importați, puteți importa.*

Nu aveți nevoie de zeci sau sute de mii de pagini care vă spun ce să produceți, cum să îl produceți, unde puteți și nu puteți trimite lucruri și așa mai departe.

Dar asta a fost uitat aproape de la început. În Europa nu există încă comerț liber. Dacă te uiți la televiziunea germană, de exemplu, vei găsi în mod constant rapoarte că controlul german la frontieră a arestat din nou câțiva oameni care fac contrabandă cu țigări, care sunt impozitate mai puțin în Polonia.

Probabil că va trebui să asistăm la falimentul Portugaliei, Spaniei, Italiei și în cele din urmă a Germaniei. Abia atunci, mă tem, că și ultima persoană va realiza ceea ce mulți bănuiseră deja: că UE nu este altceva decât o mașinărie gigantică de redistribuire a veniturilor și a bogăției; din Germania și Olanda până în Grecia, Spania, Portugalia și așa mai departe, și mereu urmând același tipar pervers: redistribuirea din țări, regiuni, locuri, companii și oameni mai productive, către cele mai puțin productive sau deloc productive. Falimentul va scoate la lumină toate acestea într-un mod dramatic.

4.3. Este Uniunea Europeană un proiect de pace?

Când UE este criticată, apărătorii săi se folosesc adesea de afirmația "cel puțin nu am avut un război în Europa". Acest lucru nu are nimic de-a face cu UE, spune Hoppe:

” *Motivul pentru care nu a existat un război în Europa este pentru că Europa este compusă, practic, din state vasale americane*. America s-a asigurat, desigur, că nu a existat un mare război între statele sale vasale. Uniunea Sovietică a reușit să facă același lucru cu statele sale vasale. UE, ca instituție, nu a contribuit la acest lucru.*

Ceea ce este necesar pentru a avea pace este angajarea în comerțul liber.

Mai mult decât atât, statele mici și suverane nu pot da în mod constant vina pe alții dacă greșesc. Acest lucru are un efect calmant asupra relațiilor dintre popoare. În prezent, vina poate fi întotdeauna transferată în altă țară. În UE, Bruxelles-ul este adesea acuzat de tot felul de rele.

În Europa, centralizarea nu a dus la o dragoste mai mare pentru greci sau spanioli, ci dimpotrivă.

* Un stat vasal este un stat care este într-un fel dependent de un stat sau imperiu superior.

4.4. De ce este Hoppe în favoarea Brexit-ului?

Marea Britanie a aderat la UE în 1969. În 2016, majoritatea alegătorilor au decis printr-un referendum să plece. Implementarea acestei decizii a fost asociată cu multe dificultăți.

” *Un al doilea vot ar fi o batjocură la adresa cetățenilor. Așa s-a făcut înainte în Danemarca și Olanda, au fost puși să voteze până au ieșit cu rezultatul "potrivit" - e drept, măsurat după standardele elitelor politice.*

Regatul Unit este țara care în mod tradițional s-a angajat cel mai mult în comerțul liber. Dacă ne uităm la ce solicită britanicii: vor ca legile pentru Marea Britanie să fie făcute în Marea Britanie, vor comerț liber cu Uniunea Europeană și cu toate țările din afara Uniunii Europene și vor să punem capăt imigrației fără restricții. Ce este nerezonabil la aceste cereri?

Acestor cereri se opune, desigur, vehement, Uniunea Europeană, din simplul motiv că Marea Britanie nu trebuie să reușească, pentru că atunci vor pleca alte țări.

Deci, UE refuză să permită intrarea mărfurilor în Uniunea Europeană fără taxe. Acest lucru dăunează populației europene, care nu poate obține bunuri ieftine din Regatul Unit, dar nu și politicienilor desigur, care obțin veniturile vamale.

4.5. Pot sa meargă mână în mână liberul schimb și libera circulație (imigrarea)?

Liberalismul clasic cere în general granițe deschise pentru bunuri și oameni. La urma urmei, ambele sunt despre libertate, nu?

Greșit, spune Hoppe. Libertatea pentru bunuri și libertatea pentru oameni sunt două lucruri diferite.

” *Fenomenele comerțului și imigrației diferă în moduri fundamentale. Bunurile și serviciile nu pot fi transportate dintr-un loc în altul decât dacă expeditorul și destinatarul sunt de acord, în timp ce cineva se poate muta dintr-un loc în altul chiar dacă nimeni altcineva nu dorește să facă acest lucru. Imigrația liberă poate deveni astfel integrare forțată pentru populația existentă.*

Într-o societate în care pământul este complet privatizat, problema imigrației nedorite nu se pune. Deși nu este încă cazul, soluția este descentralizarea politicii de imigrație de la guvernul federal către state, județe, sate, orașe și blocuri.

Dacă guvernul va permite imigrarea, ar trebui cel puțin să se asigure că imigranții primesc o invitație de la o gazdă ("principiul garantului"). Această gazdă trebuie apoi să-și asume întreaga răspundere în timpul vizitei sale.

n cele din urmă, cu cât există mai mult comerț liber, cu atât mai puțin stimulent pentru a emigra.

4.6. Materialismul* distruge cultura?

” În timp ce unii oameni batjocoresc prosperitatea materială drept "materialism", trebuie subliniat că numai pe baza unei îmbunătățiri a condițiilor materiale ale vieții umane poate înflori și progresa și cultura umană.

Nu pot exista scriitori, compozitori, muzicieni, pictori, sculptori, actori etc., fără hârtie și cerneală, tipografii, instrumente muzicale, vopsele, pânză, instrumente de sculptură, teatre, muzee etc., și fără timp liber - toate asigurate de prosperitatea materială.

Este ușor să diminuezi importanța tuturor acestor lucruri - "oh, este doar material!" Dar pentru cei care sunt atât de îngrijorați de acest fenomen sau nu îl doresc în jurul lor, există multe locuri în lume unde se poate muta. Însă ei refuză. Ei nu vor să se miște.

Unde vor oamenii să se mute? Nu există o migrație în masă din Africa în India. Există o migrație în masă către țările mai bogate.

*Materialismul, în acest context, este o atitudine față de viață în care posesiunile materiale și simbolurile de statut au o valoare ridicată.

4.7. Avem nevoie de mai multă "toleranță socială"?

” Ceea ce ne ruinează moral și economic societățile, apropiindu-ne din ce în ce mai mult de abis, nu este prea puțină toleranță, ci prea multă.

Ar trebui să fiu tolerant cu canibalul care vrea să mă mănânce? Cu comunistul care vrea să-mi exproprieze proprietatea? Cu Socialistul care vrea să impoziteze jumătate din averea și venitul meu câștigat? Cu democratul care încearcă să mă dezhădăcineze și să mă sărăcească prin vot? Cu Verdele care vrea să-mi ia dreptul de a dispune de proprietatea mea pentru că asta poate salva viața unei broaște? Mi-e greu să cred. Aici - într-adevăr cu mult înainte de acel punct - toleranța mea are un sfârșit.

4.8. Ce tip de terapie are nevoie sistemul nostru de sănătate?

Astăzi, următoarele propuneri pot suna radical. Nu cu mult timp în urmă, erau realitate..

Este necesar să se facă patru pași:

Primul,

Eliminarea tuturor cerințelor de licențiere pentru școlile medicale, spitale, farmacii, medici și tot restul personalului medical.

Oferta lor ar crește aproape imediat, prețurile ar scădea și o varietate mai mare de servicii ar apărea pe piață.

Agențiile de acreditare voluntare concurente ar înlocui licențele de stat obligatorii. Pentru că consumatorii nu ar mai trăi sub iluzia că există un "standard național" pentru îngrijirea sănătății, ei ar face alegeri mai conștiente și mai critice.*

*Agenție de acreditare: (din latină "accredere", adică "a da crezare") sunt instituții (companii, fundații, asociații) care monitorizează și certifică calitatea produselor și serviciilor. Exemple sunt etichetele organice și de comerț echitabil sau companiile de certificare precum SGS.

Pe piața liberă, concurența asigură că instituțiile câștigătoare sunt cele care deserveșc clienții cel mai eficient și mai credibil.

Al doilea,

Eliminarea tuturor restricțiilor guvernamentale din producția și vânzarea produselor farmaceutice și a serviciilor medicale.

Acest lucru ar pune capăt birocrățiilor medicale care în prezent împiedică inovarea și cresc costurile. Costurile și prețurile ar scădea, iar o gamă mai largă de produse mai bune ar ajunge mai repede pe piață. Producătorii și vânzătorii, concurenți de medicamente și dispozitive, ar oferi descrieri și garanții ale produselor din ce în ce mai bune, atât pentru a se proteja de procesele în materie de răspundere pentru produse, cât și pentru a atrage clienți.

Al treilea,

Dereglementarea totală a industriei asigurărilor medicale.

În medie, prețurile ar scădea dramatic. Și reforma ar restabili responsabilitatea personală pentru alegerile privind îngrijirea sănătății. Funcția asigurării este de a grupa riscuri egale sau comparabile. Nu vreau să-mi grupez riscurile personale de accident cu cele ale jucătorilor profesioniști de fotbal, ci exclusiv cu cele ale unor persoane aflate în circumstanțe similare cu ale mele - la costuri mai mici. În schimb, industria sănătății conține astăzi un sistem de redistribuire a veniturilor care aduce beneficii clienților iresponsabili și a grupurilor cu risc ridicat. În consecință, prețurile industriei sunt mari și în continuă creștere.

Al patrulea,

Eliminarea tuturor subvențiilor pentru cei bolnavi sau cu sănătate precară.

Subvențiile creează întotdeauna mai mult din ceea ce este subvenționat. Subvențiile pentru cei nesănătoși și bolnavi promovează neatenția, nevoia și dependența. Dacă eliminăm astfel de subvenții, am întări dorința de a trăi o viață sănătoasă și de a munci pentru propriul trai.

4.9. Sunt întrebările legate de schimbările climatice permise sau blasfemii*?

”

Clima s-a schimbat continuu cu sau fără oameni, timp de milioane de ani, și va continua să se schimbe chiar dacă omenirea va muri.

Cu câteva secole în urmă, temperaturile medii erau mult mai ridicate decât sunt astăzi. Pe vremea aceea se putea cultiva vin în Anglia și portocale în Carolina de Nord. Astăzi nu se mai poate pentru că e prea frig. Și cu multe mii de ani în urmă, hipopotamii înotau în râul Tamisa, hipopotami care astăzi se găsesc doar în grădinile zoologice de la aceste latitudini. Și într-adevăr, perioadele reci sunt în general mai rele pentru omenire decât cele calde.

Afirmația că toți sau chiar marea majoritate a oamenilor de știință sunt de acord cu privire la climă sau schimbările climatice este un nonsens complet.

Și chiar dacă ar fi așa, ar fi tot o crimă împotriva umanității ca statul sau orice autoritate supranațională să stabilească care este temperatura medie "corectă" și intervalul de variație "corect". Căci nu există "temperatura corectă" pentru întreaga omenire și nu va exista niciodată.

* Blasfemie: batjocură de convingeri și opinii religioase sau ideologice.

O SOCIETATE DE DREPT PRIVAT

5. Introducere în tema societății de drept privat.

Ideea unei societăți de drept privat poate fi ceva complet necunoscut pentru majoritatea oamenilor. Să începem, așadar, cu o scurtă introducere a subiectului, care ar trebui să facă oarecum mai ușor de înțeles capitolul următor.

Liberalismul vorbește adesea despre a avea cât mai puțin stat posibil. Dar ce înseamnă asta mai exact?

A avea cât mai puțin stat nu înseamnă în primul rând reducerea numărului de angajați ai statului sau a clădirilor administrative. În schimb, este vorba despre limitarea sferei de aplicare a statului și a sferei sale de activitate.

Un exemplu binecunoscut în acest sens ar fi așa-numitul "Stat de paznic de noapte". Acolo, sarcina statului se limitează, în esență, la protecția vieții și a proprietății prin intermediul poliției, justiției și armatei. Toate celelalte sarcini ar fi (din nou) lăsate în seama familiilor, bisericilor, companiilor și altor organizații private. Aceasta a fost practica comună în majoritatea țărilor în timpul secolului al XIX-lea. Nu existau și nu aveau să existe, de exemplu, transport în comun, școli și universități de stat, asigurări sociale, vârstă legală de pensionare, interdicții de stat privind consumul și, bineînțeles, doar o fracțiune din impozitele și taxele de astăzi.

Acesta este un ideal adesea folosit de adepții așa-numitului "liberalism clasic" sau "libertarianism de stat minim".

Hoppe face un pas mai departe. În societatea sa de drept privat (PLS), chiar și ultimele funcții ale statului, cum ar fi poliția, justiția și armata ar fi organizate în mod privat. Paginile următoare vă vor oferi câteva perspective inițiale despre gândirea lui Hoppe și, sperăm, câteva lucruri provocatoare de gândire pe această temă.

"State or Private Law Society" este o trecere în revistă de 75 de minute a subiectelor de până acum și o introducere ușor de înțeles în ideea unei societăți de drept privat

5.1. Cum putem rezolva conflictele interpersonale fără a apela la Stat?

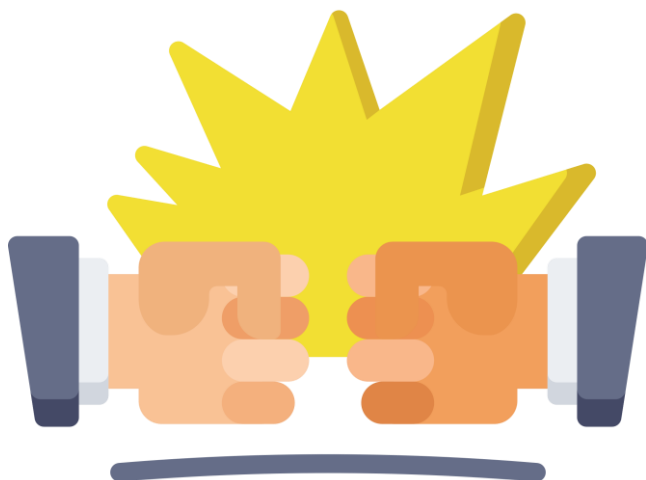
” *Ideea de bază este destul de simplă. Monopolul statului asupra folosirii forței va fi desființat și concurența va fi permisă și în sectoarele polițienești și judiciare.*

În prezent, într-un caz de conflict între un cetățean și stat, statul este întotdeauna cel care decide cine are dreptate. Într-o societate de drept privat, apelez la arbitri care sunt independenți de ambele părți pentru a soluționa disputa.

În disputele locale, cum ar fi într-un sat sau un oraș mic, aceștia sunt probabil să fie respectați "aristocrați naturali". Pentru cazuri mai mari, este disponibilă asigurarea pentru cheltuieli legale, așa cum este cazul în prezent. Acolo asigurătorul și asiguratul au convenit contractual asupra mediatorului și a organelor de apel.

Dacă ambele părți ale unui litigiu sunt clienți ai aceleiași companii de asigurări, aceasta din urmă va decide cazul. Dacă asigurători diferiți ajung la hotărâri diferite, atunci este chemat un arbitru care este ținut cu mare cinste de ambele părți. Și acesta ar fi arbitrul care ia decizia în cele din urmă.

Procedura este clară, simplă și lipsită de ambiguitate și nu necesită nicio legislație sau jurisdicție de stat.

5.2. Sunt rezolvările în cadrul dreptului privat complet nerealiste?

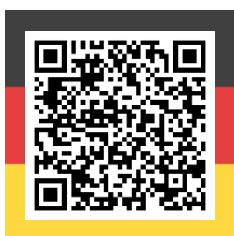
” *După cum am spus, aceasta nu este o utopie. Toate acestea sunt deja o practică obișnuită în tranzacțiile internaționale, anarhice, de afaceri.*

Uitați-vă la modul în care disputele transfrontaliere sunt soluționate astăzi. Pe plan internațional, există un fel de anarhie în drept, pentru că nu există niciun stat mondial care să reglementeze totul.

Ce fac cetățenii din triunghiul de frontieră Basel, adică germanii, francezii și elvețienii, atunci când apar conflicte între ei? Ei se vor îndrepta în primul rând către propria lor jurisdicție. Dacă nu există un acord, sunt chemați mediatori independenți pentru a decide cazul. Oricine nu respectă hotărârile lor nu este doar în încălcarea contractului, ci devine un lepros în lumea afacerilor cu care nimeni nu vrea să facă afaceri.

Există mai multe dispute între cetățenii acestei regiuni decât între cetățenii din Köln și Düsseldorf? Nu am auzit niciodată nimic în acest sens. Cu siguranță acest lucru arată că disputele interpersonale pot fi soluționate pașnic fără un stat ca monopolist legal.

Un alt exemplu istoric: În SUA, în timpul goanei aurului, au fost elaborate criterii pentru a defini teritoriul săpătorilor. Oamenii privați au fost cei care au înregistrat aceste revendicări. Acest lucru arată că problemele legate de proprietate pot fi rezolvate fără stat.

5.3. Care sunt, într-un cuvânt, diferențele dintre soluțiile private și cele de Stat?

” *Dacă cineva dorește să exprime diferența crucială dintre o industrie de securitate organizată în mod privat, față de practica actuală a etatistului* într-un cuvânt, atunci acest cuvânt este "contract".*

Ceea ce "oferă" statul astăzi este cam așa: nu vă garantez contractual nimic; nici nu vă promit ce lucruri concrete intenționez să protejez cu sensul de "proprietatea dumneavoastră" și nici nu vă spun ce mă angajez să fac dacă, în opinia dumneavoastră, nu îmi îndeplinesc promisiunile - totuși, în orice caz, îmi rezerv dreptul de a determina unilateral prețul pentru "serviciile" mele și, în plus, de a modifica toate regulile actuale ale jocului prin legislație chiar și în timp ce "jocul" este încă în desfășurare.

Imaginați-vă un furnizor de securitate din sectorul privat, finanțat gratuit, fie poliție, asigurător sau arbitru, care face o astfel de ofertă potențialilor săi clienți. Nimeni în minte nu ar accepta o astfel de afacere, compania ar da imediat faliment din lipsă de clienți.

Într-o societate de drept privat, contractele trebuie oferite. Aceste contracte trebuie să conțină descrieri clare ale dreptului de proprietate și servicii și obligații reciproce clar definite și, în plus, aceste contracte pot fi modificate numai de comun acord în perioada lor de valabilitate.

*etatistic: aparținând, sau reglementat de, Stat

5.4. Cât de bine ne protejează statul astăzi?

” După cum știm cu toții, statul este notoriu de ineficient în domeniul combaterii criminalității, deoarece plata agenților care se ocupă de această sarcină provine din veniturile fiscale, adică nu depinde de productivitatea lor.

Este și mai rău când ne dăm seama că în prezent nu se pune problema de a despăgubi în vreun fel victimele. Dimpotrivă. Dacă statul i-a prins efectiv pe criminali, atunci costurile pentru cazarea acestor escroci și bandiți sunt adesea impuse victimelor prin taxe. Apoi li se permite să joace tenis de masă și să mănânce cârnați la micul dejun. În America se poate studia dreptul și ai acces la săli de sport în care te poți întări pentru ca data viitoare să ai ceva mai mult succes în demersurile tale criminale.

Și să nu uităm: statele-națiune sunt cele care sunt responsabile pentru câteva sute de milioane de morți și distrugeri incomensurabile numai în secolul al XX-lea. În comparație cu aceasta, victimele infracțiunilor private sunt aproape neglijabile.

5.5. Ar răsplăti societățile bazate pe drept privat comportamentul pașnic?

Companiile de asigurări trebuie deja să plătească pentru daunele din infracțiuni, indiferent dacă făptuitorul poate fi prins și tras la răspundere. Într-o societate de drept privat, fără o forță de poliție de stat, companiile de asigurări ar lucra probabil îndeaproape cu companiile private de securitate. Accentul acestei cooperări s-ar îndrepta către prevenirea criminalității și restituire.

” *O companie privată de asigurări trebuie să plătească despăgubiri dacă a fost comisă o infracțiune și s-au cauzat daune. Un asigurător are, așadar, un interes să urmărească infractorii, pentru că numai atunci este posibil să-i determine pe infractorii să plătească despăgubiri victimelor. Se va pricepe și la recuperarea pradă, pentru că atunci nu va trebui să-l înlocuiască. Dacă, pe de altă parte, te duci azi la poliție și spui asta și asta a fost furat, poți fi sigur că doar o vor înregistra, și atât.*

Asigurătorii dintr-o societate de drept privat vor încuraja, de asemenea, un comportament pașnic în rândul oamenilor. Asta pentru că nu toate riscurile sunt asigurabile. Te poți asigura doar pentru evenimente asupra cărora nu ai niciun control. Din acest motiv, asigurătorii vor refuza să vă ajute, de exemplu, dacă ați provocat un conflict. Fiecare companie de asigurări va insista ca asigurații săi să se comporte într-o manieră civilizată și în conformitate cu regulile contractuale.

5.6. Ar putea bogății și oamenii răi să conștientizeze puterea?

” Într-adevăr, este fără îndoială clar că cei cu mai multe resurse financiare își pot permite mai mult, inclusiv mai multă securitate. Dar adevărata întrebare este următoarea: o societate de drept privat, în comparație cu societatea de astăzi condusă de stat, face mai ușor pentru bogați să „cumpără” privilegii în detrimentul celor săraci? Și la această întrebare, răspunsul este destul de clar „nu”, ba dimpotrivă.

Oamenii bogați în prezent „cumpără” constant beneficii în detrimentul altora, mituind deținătorii puterii de stat. Acum imaginați-vă dacă în locul statului ar exista o multitudine de furnizori de securitate concurenți: mai multe companii de asigurări, agenții de arbitraj și forțe de poliție. Atunci mita este, evident, mult mai dificilă. Pentru că atunci nu este suficient să mituiești doar o singură agenție, ci toate agențiile trebuie mituite pentru a-ți atinge scopul.

Și chiar și asta nu este suficient, pentru că dacă una (sau toate) agențiile capătă reputația de a fi coruptibilă(e), atunci clienții mai puțin bogați ai acestor agenții se vor îndepărta de ei și vor apărea alte agenții, incorruptibile.

Pe de altă parte, nimeni nu se poate îndepărta de Stat ca instituție coercitivă, oricât de clar s-ar recunoaște că este corupt. Astfel, tocmai cei „slabi” sunt cei mai bine protejați într-o societate de drept privat decât în cea publică cu legile statului de astăzi.

5.7. Cine protejează mediul când totul este privatizat?

Într-o societate de drept privat, nu ar exista "mediu" abstract, ci doar proprietate privată asupra pământului, lacurilor și chiar părților mării. Poluarea ar fi întotdeauna o daună adusă proprietății private.

” *Problema este simplu de rezolvat. Persoanei vătămate trebuie să i se acorde dreptul de a acționa în judecată. Apoi el sau ea poate da în judecată poluatorul pentru despăgubiri.*

În secolul al XIX-lea, era obișnuit ca cetățenii să dea în judecată companiile atunci când își distrugeau proprietățile prin poluarea mediului. Mai târziu, statul a restrâns dreptul de a acționa în justiție pentru a proteja și încuraja anumite industrii.

Punctul crucial este ca drepturile de proprietate să fie clar atribuite. Principiul de bază trebuie să fie: cine ajunge primul acolo obține dreptul de proprietate. De exemplu, dacă o companie construiește o fabrică cu emisii mari de poluanți în apropierea caselor rezidențiale existente, atunci proprietarii de case pot da în judecată pentru despăgubiri. Acesta este un principiu simplu pe care chiar și copiii îl înțeleg.

P.S: Ce ne spune experiența despre modul în care statele își tratează proprietatea în comparație cu persoanele private?

Putem compara oceanele și pădurile tropicale administrate de stat cu ferme private, lacuri și moșii.

Am putea observa și compara economiile comuniste de stat cu societățile occidentale conduse predominant privat.

În economie, subiectul este numit "tragedia comunului".

5.8. Cum s-ar fi desfășurat pandemia de coronavirus într-o societate de drept privat?

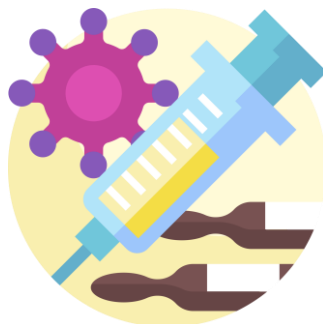
” *Pe scurt, Covid nu ar fi avut loc ca o pandemie. Riscul real de infectare prezentat de coronavirus este atât de scăzut încât majoritatea oamenilor nu l-ar fi perceput ca atare. De fapt, numărul total de decese în Germania, Austria sau Elveția în 2020 nu a crescut deloc dramatic, iar probabilitatea de a supraviețui unei infecții cu coronavirus este, potrivit Centrului pentru Controlul Bolilor (CDC), care nu este suspect din punct de vedere politic, extrem de mare pentru toate grupele de vârstă.*

Mai general, în ceea ce privește evaluarea riscului unei boli infecțioase, nu există un răspuns științific unic, definitiv, fără ambiguitate. Iar cea mai bună modalitate - cel mai puțin costisitoare și cea mai eficientă - de a minimiza daunele este descentralizarea procesului decizional.

Într-o societate de drept privat, toate terenurile, casele, drumurile, fabricile etc. sunt proprietate privată. În ceea ce privește abordarea unei pandemii, este pur și simplu o întrebare de "pe cine las să intre și pe cine exclud?" sau "la cine merg și de cine stau departe".

Pe baza propriei evaluări a riscului unei boli infecțioase, fiecare proprietar privat sau asociație de proprietari trebuie să decidă cui îi permit accesul la proprietatea mea, când și în ce condiții? Și această decizie poate și va include măsuri preventive, în special în cazul bunurilor utilizate comercial (de exemplu, cinematografe, birouri, restaurante).

Rezultatul este o rețea complexă de reguli de acces și vizitare.

5.9. De ce fac companiile private mai puține războaie decât Statele?

Dacă sunteți nou în ideea unei societăți de drept privat, s-ar putea să vă fie dificil să vă gândiți la problemele războiului și apărării împotriva invadatorilor. Deci, iată câteva comentarii despre subiect.

Dacă sunteți interesat, Hoppe și alții au scris mult mai multe despre asta.

” *Statele sunt organizații care sunt în mod firesc mai agresive decât persoanele fizice sau companiile private, din simplul motiv că pot externaliza costurile asociate agresiunii, adică le transferă asupra bieților contribuabili.*

Dacă Clinton, Bush, Obama sau alți politicieni care doresc război ar trebui să plătească singuri costurile, probabil că nu ar face acest lucru. Pentru o corporație privată, pe de altă parte, războiul este sinucidere economică.

Permiteți-mi să repet: statele-națiune sunt responsabile pentru câteva sute de milioane de morți și distrugerii incomensurabile numai în secolul al XX-lea. În comparație cu aceasta, victimele infracțiunilor private sunt aproape neglijabile.

5.10. Este socialismul mai realist decât o societate de drept privat?

Problema aici nu este fezabilitatea politică, ci considerația filozofică: dat fiind că oamenii nu sunt perfecți, care sistem social este mai potrivit naturii umane?

” *Socialiștii sunt utopici, deoarece presupun că odată cu venirea socialismului va avea loc și o transformare a naturii umane. Aceasta este, desigur, o prostie, o speranță deșartă.*

Libertarienii, ca mine, pe de altă parte, sunt realiști. Luăm oamenii așa cum sunt - buni și răi, pașnici și agresivi, responsabili și iresponsabili etc. - și nu credem că natura umană este fundamental schimbătoare. Ca realiști, suntem doar convinși că stimulentele funcționează întotdeauna și peste tot.

VIITOR

6.1. De ce să nu pledăm pentru un stat minimalist în locul absenței totale a statului?

” *Da, Statele au apărut întotdeauna, unele mai rele, altele mai bune. Și chiar dacă reușim să le desființăm, este posibil să apară din nou. (Rothbard, părintele libertarianismului modern, obișnuia să remarce despre asta: Măcar am fi avut o vacanță glorioasă).*

Dar libertarianismul este o luptă fără sfârșit, o luptă pentru libertate. Nu există niciun motiv pentru care să renunți vreodată la un obiectiv corect din punct de vedere moral. Încercăm să eliminăm crima astăzi. Am spune să renunțăm la asta pentru că încă mai sunt criminali care fug? Nu, nu renunțăm niciodată...*

Suștinem anumite reguli morale care se aplică tuturor și suștinem acele reguli, indiferent de poziția oamenilor. Toată lumea înțelege că, dacă mă lovești, dacă îmi furi portofelul, dacă îmi dai foc la casă, aceasta este o crimă, o crimă pedepsită. Aceleași standarde ar trebui să se aplice și politicianilor. Apoi tragi concluzia că până și cei mai buni politicieni sunt cel puțin tâlhari.

Lew Rockwell, fondatorul Institutului Mises, a avut inițial ideea de a spune că noi, Institutul Mises, suștinem un stat limitat. I-am subliniat doar că nu există nicio instituție care să susțină un stat nelimitat. Prin urmare, chiar și din punct de vedere al marketingului, are sens să spunem că noi suntem cei care nu ne dorim deloc un stat.

* Libertarianismul este filozofia politică care urmărește să acorde statului cât mai puține funcții, sau deloc. Opusul este o politică autoritară.

6.2. De ce avem nevoie de "o nouă conștiință de clasă"?

” *Problema este că statul a făcut acum dependentă de el o mare parte a populației. Doar o treime dintre oamenii din țările industrializate sunt încă independenți de stat în ceea ce privește veniturile. Restul sunt pensionari, funcționari publici, beneficiari de asigurări sociale, șomeri sau companii care trăiesc pe urma statului ca și client al lor. Și toți votează la alegeri pentru ca acest lucru să continue ca înainte.*

Nu aștept nimic de la politicieni. În opinia mea, este important ca în rândul populației să se instaureze o nouă conștiință de clasă, dar nu în sensul conștiinței comuniste de clasă, care susține că capitaliștii exploatează muncitorii. În schimb, oamenii trebuie să-și dea seama: statele sunt răufăcătorii, statele îi exploatează pe toți cei care lucrează în sectorul privat.

Un tâlhar care este recunoscut și tratat ca atare nu poate rezista mult.

6.3. Există speranțe pentru "pași în direcția corectă"?

” În orice caz, va avea loc un colaps economic și acest colaps deschide posibilitatea unor mișcări secesioniste*. Un exemplu în acest sens a fost prăbușirea Uniunii Sovietice și destrămarea acesteia în multe țări independente.

Aceasta este speranța. Dacă crezi că Europa este bună, trebuie să fii în favoarea existenței a sute de Lichtenstein în Europa. Deoarece țările ar concura între ele, ele trebuie să fie relativ permissive cu populația lor, altfel populația le va părăsi pur și simplu. În schimb, un guvern central european – și cu atât mai mult un guvern mondial – cu politici fiscale și de reglementare "armonizate" reprezintă cea mai mare amenințare la adresa libertății.

De asemenea, ideea unei societăți de drept privat intră în joc în cel mai bun caz dacă ne descentralizăm în Europa.

Deci: rezistență împotriva oricărui fel de centralizare și sprijin pentru orice fel de mișcare secesionistă.

* Secesiunea și descentralizarea:

Când o unitate politică se desprinde de o unitate mai mare și formează una nouă, aceasta se numește secesiune. De exemplu, Statele Unite desprinse din Imperiul Britanic în 1776.

Când puterea politică este mutată în cadrul unei unități politice, de sus în jos, se numește descentralizare. De exemplu, atunci când puterea pentru măsurile Corona este transferată de la guvernul național către state sau municipalități.

Ambele înseamnă o fragmentare a puterii și sunt opusul centralizării.

DEZVOLTARE INTELECTUALĂ

7.1. De la stângist la liberal clasic

” În liceu eram stângist, eram atras de gândirea de stânga, de gândirea marxistă din cauza naturii ei deductive. Am încercat să creez un sistem prin care să se înțeleagă toate fenomenele și interrelațiile lor, și de aceea am mers la Universitatea din Frankfurt în apogeul rebeliunii studențești din 1968. Tot de aceea am ales prima dată un profesor de stânga. Consilierul meu de doctorat a fost Jürgen Habermas, un proeminent filozof de stânga.

Am devenit foarte dezamăgit în primul semestru și am descoperit defecte majore în sistemul marxist. Am evoluat intelectual până când am dat de Karl Popper, care a susținut scepticismul universal și a negat adevărul absolut. Totul este cumva ipotetic sau este doar o tautologie.

Citindu-l pe Milton Friedman în presa populară, am devenit credincios în piața liberă, dar în căutarea pe care o aveam pentru un sistem deductiv, în mod natural nu eram foarte mulțumit de Friedman. Am descoperit foarte repede că există mari inconsecvențe în gândirea lui care m-au făcut nemulțumit.

Apoi l-am descoperit pe Friedrich von Hayek, care a evitat unele dintre aceste neconcordanțe, dar în niciun caz pe toate. Ar trebui să menționez că niciunul dintre profesorii mei nu mi i-a dezvăluit pe Friedman sau Hayek.

Prin notele de subsol ale lui Hayek l-am descoperit în sfârșit pe Ludwig von Mises. În acel moment am început să lucrez la o carte, care a devenit ulterior teza mea de abilitare, despre metodologia științelor sociale în general. Mă îndoiam de ceea ce au spus economiștii despre propria lor disciplină, și anume că afirmațiile lor sunt doar ipoteze. În schimb, m-am gândit că afirmații precum cele despre masa monetară conțineau ceva care nu era doar adevărat din punct de vedere ipotetic, dar nu am găsit niciun economist care să confirme asta.

Apoi, când am citit opusul lui Mises, "Acțiunea umană", mi-am dat seama că el spusese exact același lucru, și anume că afirmațiile economice sunt ceea ce Kant și alți filozofi numesc "afirmații sintetice a priori", adică nu sunt testabile în simțul obișnuit al testabilității, și totuși ei spun ceva care este adevărat despre obiectele reale. Am devenit imediat misesian.

7.2. De la liberal clasic la anarhist al proprietății private

”

Ca să fiu precis, l-am descoperit pe Mises printr-o coincidență amuzantă. Părinții mei erau ambii refugiați din Germania de Est, iar proprietatea familiei mamei mele a fost expropriată de ruși în 1946. Inițial, ei locuiau într-o zonă din Germania de Est care fusese ocupată de americani și când americanii au făcut schimb de provincie pentru ceea ce mai târziu a devenit Berlinul de Vest. Rușii s-au mutat acolo și au luat proprietatea tuturor marilor proprietari, inclusiv a familiei mamei mele. Dar majoritatea rudelor mele locuiau în Germania de Est și le vizitam în mod regulat.

Întotdeauna trebuia să plătim o taxă de intrare pentru a intra în paradisul muncitorilor și fermierilor (prin schimbul mărcilor vest-germane pentru bani est-germani). Din moment ce locuiam cu rudele mele, trebuia să cheltuim cumva banii și existau doar două moduri de a face asta. Un mod era să cumpărăm discuri rusești ale compozitorilor ruși, iar cealaltă modalitate a fost să cumpărăm lucrările colectate ale lui Lenin și Stalin, precum și ale lui Walter Ulbricht, prim-ministrul Germaniei de Est, și Erich Honecker, succesorul său.

Una dintre achizițiile mele de carte a fost un text pe care l-au folosit pentru a pregăti studenții în economia politică, iar în această carte au fost enumerați toți principalii dușmani ai socialismului. De exemplu, l-au menționat nu numai pe Böhm-Bawerk, cu care eram familiarizat anterior, ci și pe post de "cel mai rău dintre toți", Ludwig von Mises. La acea vreme nu am început imediat să-l citesc pe Ludwig von Mises, dar mi-am dat seama la un moment dat că ar merita să-l privesc cu mai multă atenție. În același timp, numele Hayek sau Mises nu au fost menționate în niciunul dintre manualele de economie din Germania de Vest.

Cât despre filosofia politică, bineînțeles că am descoperit că la Mises existau anumite neconcordanțe, chiar dacă erau minime în comparație cu Hayek sau Friedman. Citind Mises, mi-am dat seama că principalul său student, Murray Rothbard locuia în SUA și a eliminat inconsecvențele din Mises, iar eu am devenit Rothbardian.

7.3. Contribuția mea la știință

” *Principala mea contribuție este, în primul rând, o justificare mai bună a legii naturale decât a oferit-o Rothbard. El a crezut că există un astfel de lucru precum axioma acțiunii a lui Mises ca punct de plecare necesar, și eu am subliniat că există un punct de plecare și mai de bază, în sensul că, vorbind despre axioma acțiunii, trebuie să argumentăm. Prin urmare, există o subcategorie a axiomei acțiunii, și anume un apriori de argumentare. Nu poți nega că te certi fără să te contrazici, așa că, să spunem așa, aveți ceva de care depind toate discuțiile: există etică sau nu există etică, oamenii acționează sau nu acționează? Toate acestea, desigur, necesită să fim capabili să argumentăm.*

Profesorii mei de filozofie Habermas și Karl-Otto Apel au vorbit despre a-priori al comunicării, dar ceea ce ei nu au văzut și nu și-au dat seama, și cred că ceea ce mi-am dat seama eu, este că există niște cerințe obiective, fizice pentru orice argumentare, că în orice argumentare trebuie să ai control personal asupra anumitor resurse limitate (coardele vocale, spațiu pentru a sta în picioare, hrană pentru a susține discursul). După aceea, puteți arăta că orice fel de însușire directă a lucrurilor precede în mod logic orice însușire indirectă a lucrurilor, și apoi puteți deriva un întreg sistem etic din asta. Cred că aceasta este contribuția mea principală în filozofia politică, sau filozofia generală, dacă vreți: să pun bazele eticii pe un pilon nou.

Habermas a fost cel mai important profesor de filozofie și conducător de doctorat al meu în timpul studiilor mele la Universitatea Goethe din Frankfurt, din 1968 până în 1974, iar prin seminariile sale m-am familiarizat cu filozofia analitică britanică și americană. Încă cred că aceasta a fost o pregătire intelectuală destul de bună.

RECOMANDĂRI DE LECTURĂ

Lecturi recomandate, dar întâi, bine de știut:

Nemilos de direct

Predecesorii și modelele lui Hoppe, Ludwig von Mises și Murray Rothbard, au fost economiști critici la adresa statului în tradiția așa-numitei "Școli austriece". Ei l-au inspirat pe Hoppe să-și formuleze întotdeauna opiniile și opiniile, fără a ține cont de consecințele pentru reputația și cariera sa.

Până în 2000: Perioada teoretică

Lucrările lui Hoppe înainte de începutul secolului au contestat dogmele existente în economie, etică și sisteme politice. Dar a propus și un tip alternativ de societate bazat pe dreptul privat și o nouă justificare a libertății. Scrisul lui limpede, rareori polemic, încântă cititorii cu minți curioase și disciplinate.

De atunci: din ce în ce mai incorect din punct de vedere politic

Începând cu anii 1990, Hoppe a explorat din ce în ce mai mult teme istorice și culturale. Asta chiar într-un moment în care sensibilitățile politice sunt în creștere: mai este permis să vorbim despre diferențe culturale, despre teorii alternative ale istoriei, despre diferența dintre bărbați și femei?

Concluzie

Pentru sufletele mai sensibile din punct de vedere politic, recomandăm o introducere în gândirea libertariană prin cărțile lui Hoppe înainte de începutul secolului și lucrările altor autori, de exemplu sugestiile de mai jos. Mințile întrepide pot începe cu lucrarea "Democrație" și apoi se pot bucura de excelenta antologie (engleză) „The Great Fiction”.

Iată două prelegeri pentru a prezenta gândirea lui Hoppe:

În discursul "Errorile liberalismului clasic" Hoppe descrie problema ordinii sociale și natura statului. De ce am ajuns unde suntem? Este prima parte „critică” a două prelegeri.

A doua parte, "constructivă", intitulată "Societatea fără stat: Societatea de drept privat", Hoppe schițează o alternativă la statele stabilite de astăzi. Ambele au fost publicate în Sidney, 2011. Plus link-uri către alte discursuri.

Principalele Cărți ale lui Hoppe

O teorie a Socialismului și a Capitalismului. (*A Theory of Socialism and Capitalism*)*, 1989, 264 pagini, de asemenea audio*

Aceasta este cartea cu care Hoppe și-a atins descoperirea în cercurile științifice. Este lucrarea introductivă ideală, cuprinzătoare, provocatoare și plină de satisfacții.

Economia și etica proprietății private (*The Economics and Ethics of Private Property*)*, 1993, 431 pagini

Un tur de forță în economie și filozofie. Hoppe distruge numeroase mituri în știința socială de astăzi și, prin urmare, ar trebui să fie o lectură obligatorie pentru economiști, filozofi și politologi.

Democrație: Dumnezeu care a eșuat. (*Democracy: The God that failed*) 2001, 304 pagini

Bestseller-ul lui Hoppe. Potrivit Amazon.com, "aclamat frenetic și blestemat cu tunete". Hoppe își completează cunoștințele economice și politice cu teme istorice și culturale, inovatoare și fără a ține cont de corectitudinea politică.

Marea ficțiune: proprietate, economie, societate și politica declinului. (*The Great Fiction: Property, Economy, Society, and the Politics of Decline.*) 2012, 456 pagini.

Ultima colecție de eseuri pe subiectele din titlul cărții.

O scurtă istorie a omului: progres și declin (*A Short History Of Man: Progress and Decline*)*. 2017, 144 de pagini plus audio*

Pentru majoritatea cititorilor, această broșură va oferi o nouă perspectivă provocatoare și incitantă asupra istoriei omenirii. Cel mai probabil ultimul capitol va provoca cele mai multe discuții.

* Toate aceste titluri sunt disponibile, în format tipărit prin codul QR de mai jos și/sau prin www.hanshoppe.com

Alți Autori

Toate titlurile marcate cu * sunt disponibile gratuit online sau prin codul QR de mai jos.

"Atlas Încovoiat" (*Atlas Shrugged*), roman, 1957. Această lucrare majoră a lui Ayn Rand (1905 - 1982) a câștigat probabil mai mulți americani pentru cauza libertariană decât orice altă publicație. În 2009, de exemplu, s-au vândut jumătate de milion de exemplare și chiar și Obama a avut o "perioadă Rand" în tinerețe – deși, din păcate, fără un impact de durată.

"Liber să Aleg" (*Free to Choose*), serial de televiziune Youtube bazat pe cartea cu același nume a lui Milton Friedman (1912 - 2006). Friedman a fost unul dintre cei mai faimoși economiști ai secolului trecut și a putut să-și prezinte opiniile în cărți, interviuri și discursuri într-un mod extrem de înțeles și distractiv.

"Economia într-o singură lecție" (*Economics in one Lesson*), 1946, este, fără îndoială, clasicul suprem al principiilor economice de bază. Scurtă, cuprinzătoare și de înțeles, ar trebui să fie o „lectură obligatorie” pentru fiecare alegător și politician. Autor Henry Hazlitt (1894 - 1993).

"Mașinăria Libertății" (*The Machinery of Freedom*) *, 1973, arată o cale non-ideologică către o societate fără stat. Ușor de citit, originală și adesea amuzantă. Autorul David Friedman (1945), un consecințial, nu are nevoie de nicio predică moralistă.

"Etica Libertății" (*The Ethics of Liberty*) *, 1982, pledează și ea pentru o societate fără stat, dar din perspectiva unui filozof al drepturilor naturale. Murray N. Rothbard (1926 - 1995) a fost prietenul și mentorul lui Hoppe. Cartea este clară, concisă și ușor de înțeles dacă rămâi concentrat. Cartea are o versiune audio excelentă în engleză *.

"Problema Autorității Politice. O examinare a dreptului la coerciție și a obligației de a te supune." (*The Problem of Political Authority, An Examination of the Right to Coerce and the Duty to Obey*), 2013. Michael Huemer (1969) este profesor de filozofie și "asumă premise morale pe care majoritatea non-libertarienilor le acceptă deja" (Bryan Caplan). Cartea, astfel, oferă o cale „convențională” în lumea libertariană. Recenziile autorului pe youtube oferă imagini de ansamblu bune.

ŞI ACUM?

În următoarele 72 de ore...

... primul pas trebuie făcut, ca pentru orice proiect care merită.

Indiferent că este învățare, dietă, exercițiu sau voluntariat, dacă aștepți mai mult, vei uita și vei rata bunele tale intenții.

De aceea, dacă ...

- ți s-a părut agreabil să citești această carte, dă-o și unui prieten.
- vrei să faci un bine umanității, recomandă-ne unei organizații sau librării.
- cunoști vreun socialist (în stânga sau în dreapta), dă-le această carte în spirit de caritate, milă, sau triumf.

Poți face asta acum,
accesând

www.hoppeunplugged.com

Copierea și retipărirea sunt permise în mod expres.

Idee și selecție de texte: Thomas Jacob
Design: Michelle Jacob
Website: Nico Jacob
Traducere în limba Română: Flaviu Roman

Pentru tineri și cei cu sufletul tânăr

Ești un laș?

Atunci vei pune repede această carte deoparte. Pentru că ea necesită curaj. Curajul de a aborda gânduri incorecte politic. Dar merită. Pentru că lumea aparține curajoșilor, nu conformiștilor și celor care nu știu să spună decât "da".

De ce pentru tineri și cei cu sufletul tânăr?

Tinerii și cei cu sufletul tânăr sunt cei care caută răspunsuri. Ei sunt sceptici, curioși, deschiși la idei noi și căi noi. Generațiile mai în vârstă se găsesc de multe ori în blocaje mentale. Este astfel dificil ca ei să își imagineze o societate fără un stat monopolist care folosește forța.

Hoppe prezintă fix asta. Arată cum o societate bazată exclusiv pe voluntariat și relații pașnice, nu doar că este posibilă, dar și corectă, și că o astfel de societate permite un maxim de pace și prosperitate.

Ce promite această carte?

Hoppe prezintă o alternativă radicală și consistentă la corectitudinea politică de tipul "o singură măsură îi poate include pe toți". Experiența arată și ea: Hoppe nu lasă pe nimeni rece. El fie va inspira, fie va enerva, și acesta este un lucru bun. Pentru că întrebările și răspunsurile prezentate aici au intenția de a stimula reflexia, dezbateră, confirmarea sau respingerea, și, în final, continuarea studiului din literatura specifică.

Această carte este în continuare în dezvoltare, de aceea mulțumim, apreciem și așteptăm feedback-ul vostru la info@hoppeunplugged.com.

Ianuarie 2021